

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΑΔΕΡΦΙΑ ΜΑΣ

Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ

Έχει αρκετό καιρό τώρα, που στην Ηγουμενίτσα, και συγκεκριμένα στην δασική έκταση πάνω από το Λαδοχώρι έχουν στήσει τον αυτοσχέδιο καταυλισμό τους περίπου διακόσιοι μετανάστες. Άνθρωποι φερμένοι από τις χώρες που η "δημοκρατική" Δύση (της οποίας η Ελλάδα αποτελεί μέρος) ισοπεδώνει με τους πολέμους της. Με το πρόσχημα του "πολέμου κατά της τρομοκρατίας" ο ελληνικός στρατός, στα πλαίσια του ΝΑΤΟ, συμμετέχει στα εκστρατευτικά σώματα στα Βαλκάνια, στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν, στην Σομαλία, δημιουργώντας τις ζοφερές συνθήκες που οδηγούν στον ξεριζωμό εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπων.

Την μετανάστευση όμως την ενθαρρύνουν κυρίως οι ανάγκες των αφεντικών για πρόθυμα φτηνά εργατικά χέρια καθώς και για την συνολική υποτίμηση της εργασίας σε ολόκληρους τομείς της οικονομίας, όπως η αγροτική και βιομηχανική παραγωγή, ο κατασκευαστικός τομέας, οι τουριστικές υπηρεσίες κλπ. Κι ενώ για τα εμπορεύματα και για το κεφάλαιο υπάρχουν ολοένα και λιγότερα σύνορα και φραγμοί στην ανεξέλεγκτη κερδοσκοπική κυκλοφορία τους παγκοσμίως, οι άνθρωποι βρίσκουν παντού μπροστά τους υψωμένα τείχη και φράχτες και έρχονται αντιμέτωποι με δολοφονικούς στρατιωτικοποιημένους μηχανισμούς "διαχείρισης ροών" μετανάστευσης όπως π.χ. η FRONTEX και η ΕΛ.ΑΣ, στην προσπάθειά τους να αναζητήσουν καλύτερη τύχη στις πιο πλούσιες χώρες.

Στην διάρκεια παραμονής τους στην χώρα (σημειωτέον ότι οι περισσότεροι μετανάστες στην Ελλάδα έρχονται για να περάσουν από αυτή και να καταλήξουν κάπου αλλού) αντιμετωπίζουν τον θεσμισμό ή διάχυτο ρατσισμό ο οποίος σε περιόδους "οικονομικής κρίσης" τροφοδοτεί με "επιχειρήματα" ή "συμπεριφορές" την ακόμα μεγαλύτερη διάκριση των εκμεταλλευόμενων. Είναι δεκάδες τα περιστατικά ρατσιστικής βίας που έχουν συμβεί και συμβαίνουν, όχι μόνο στην Ηγουμενίτσα ή την ευρύτερη περιοχή αλλά σε όλη τη χώρα. Η αντίσταση όμως στα φαινόμενα ρατσισμού και ξενοφοβίας δεν αρκεί να μένει στην απλή φραστική καταδίκη. Χρειάζεται να περνάει από την έμπρακτη αλληλεγγύη στους μετανάστες και να φτάνει ως και την οργάνωση κοινών καθημερινών αγώνων ενάντια στο κεφάλαιο και στην εξουσία, στους χώρους της δουλειάς, στα σχολεία, στις πλατείες και στις γειτονιές.

Αυτό τον δρόμο επέλεξαν και επέλεγον πολλοί κάτοικοι της Ηγουμενίτσας και των γύρω πόλεων, αναρχικοί, αντιεξουσιαστές και ριζοσπάστες αριστεροί αγωνιστές, τον δρόμο της αλληλεγγύης και όχι της "ανθρωπιστικής συμπάθειας". Γι' αυτό κάθε τόσο ήμασταν και θα είμαστε στην Ηγουμενίτσα για να κόβουμε τον αέρα των τραμπούκων φασιστοειδών αλλά και άλλων "φιλήσυχων" που κάνουν την "βρώμικη" δουλειά του κράτους και του κεφαλαίου σε αυτή την πόλη που οι μετανάστες είναι πιο ευάλωτοι.

Είμαστε ακόμη εδώ για να δείξουμε την αλληλεγγύη μας στην αγωνίστρια γιατρό Πολυξένη Αντρεάδου, που εργάζεται στο Κέντρο Υγείας Ηγουμενίτσας και δίνει μια καθημερινή μάχη, για να προσφέρει ιατροφαρμακευτική περίθαλψη στους μετανάστες. Διευθυντάδες, περιφέρεις και άλλοι τραμπούκοι προσπαθούν να κάμψουν το έργο της. Οι προσπάθειες και οι απειλές τους έχουν πέσει ήδη στο κενό.

Η ανθρώπινη ανάγκη, η δυνατότητα κάθε ανθρώπου να ζει με αξιοπρέπεια και ελευθερία όπου και αν βρίσκεται είναι αδιαπραγμάτευτο. Αυτό που δεν χωράει στη ζωή μας, είναι ο ρατσισμός, η μισαλλοδοξία, ο φόβος για τον άλλο, η αδιαφορία και η απάθεια. Μόνο η έμπρακτη έκφραση της ταξικής αλληλεγγύης μπορεί να διευρύνει τον χώρο πέρα από τα στενά όρια των συνόρων και να συμπεριλάβει στον αγώνα ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος όλης της γης τους εκμεταλλευόμενους, τους εργαζόμενους ανεξαρτήτου καταγωγής, χρώματος και φύλου.

Γιατί τα κρατικά σύνορα δεν είναι παρά μια ιστορική κατασκευή (κυρίως φτιαγμένη πάνω σε πτώματα) που βολεύει τα αφεντικά ειδικά στις σημερινές ανταγωνιστικές συνθήκες. Τους παρέχουν την ευχέρεια να ελέγχουν, με την βοήθεια των μηχανισμών του κράτους την κίνηση των ανθρώπων σύμφωνα με τα δικά τους συμφέροντα και τις εκάστοτε ανάγκες σε εργατικό δυναμικό. Με αυτό τον τρόπο τα αφεντικά, υπερασπίζονται τα ιδιαίτερα προνόμιά τους, τα οποία δημιουργεί, διατηρεί και διευρύνει η στυγνή, εντατική εκμετάλλευση "ντόπων" και "ξένων" εργαζομένων.

Με κοινούς ταξικούς αγώνες μπορούμε μετανάστες και ντόπιοι, όχι μόνο να βελτιώσουμε τις συνθήκες ζωής μας αλλά και να παλέψουμε για την κοινωνική απελευθέρωση. Αν δεν συγκροτήσουμε την ταξική ενότητα και αλληλεγγύη, τα αφεντικά θα βρίσκουν τρόπους να στρεφόμαστε ο ένας ενάντια στον άλλο κι έτσι θα αυξάνουν ανενόχλητοι τα κέρδη τους.

**"ΝΤΟΠΙΟΙ" ΕΡΓΑΤΕΣ - "ΞΕΝΟΙ" ΕΡΓΑΤΕΣ
ΙΔΙΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ - ΙΔΙΟΙ ΑΓΩΝΕΣ**

ΕΜΠΡΑΚΤΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΙΑΤΡΟ ΠΟΥΛΥΞΕΝΗ ΑΝΤΡΕΑΔΟΥ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ 300 ΑΠΕΡΓΩΝ ΠΕΙΝΑΣ ΣΕ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΑΓΩΝΑΣ

Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση (ΕΣΕ Ιωαννίνων)